

Rázódott a rosta, zubogott a sár, döndültek a sziklák, s az Úristen azt mondta magában:
– Olyan az én Egyszülött Fiam is, mint a kőszikla: erős és rendíthetetlen, a sokféle próbát bizonytalannal kiállja. Aki majd e kövekre, sziklákra néz, és igaz hittel Órá gondol, erőssé lesz, rendíthetetlenül válik, a sokféle próbát bizonytalannal kiállja.

Gyűltek, gyűltek a sziklák, kövek, kavicsok nagy területen szétszóródva, s az Úristen szeretettel nézett rájuk:

– Belőletek templomokat építenek majd, s fehér galambok szállnak a tornyaikra. Fa-laikat napsugár koszorúzza, holdfény ezüstözi. De szép is lesz! De jó is lesz! Még a grádicsokat is áldani fogják a zarándok seregek. Belőletek oltárok lesznek! – szólt a sziklatömbökhöz, amik épp most gördültek le az egyik szurdokba – Belőletek pedig csipkésen faragott kereszteskövek!

Az Úristen jókedvűen dolgozott: rázódott a rosta, zubogott a sár. Mire leereszkedett az alkony, befejezte a munkát. Amott a ragacsos feketeség hömpölygött egyre fáradtában, hogy másnapra növények sokaságának táptalajává szikkadjon, emitt pedig létrejött Kőország.

Kőországban aludtak a sziklák, a kövek, a kavicsok. Álmukban templomokká álltak össze; bimbókat, indákat nyíló kereszteskövekké nemesedtek; álmukban is olyanok voltak, mint a Fiú, az Egyszülött: erősek, rendíthetetlenek, semmi próbatételben össze nem roppanók.

A Teremtő megnézte közelebről is, megnézte távolabbról is mai munkáját, és így szólt magában:

– Kőország, e szívemnek kedves hely, míg világ a világ, legyen az örményeké! A hegyeket is nekik adom, amelyek csúcsain ma a lábaim álltak.

Látta az Úristen, hogy jól van ez így, jó lesz ez így – igen jó!

Kiss Lehel

Dsida Jenő Karácsonyi utazás

Készülődés
Karácsony közeleg.
Én állok itt az ablakom előtt,
nézem a halkan pihenő havat,
s egy kis bokrétás, száradó fenyőt
törögetek.

Ma szívem is van,
Meg-megdobban a kabátom alatt
és csilingeli ezer kis csengő:
Karácsony közeleg!
Karácsony közeleg!

Útban
Csodálkozol:
Te balga kis fiú,
Ma olyan vígnak látszol!
... Csillagáros Betlehemi éjben
hívogat máma engem is a jászol.

Megyek! Megyek!
Az ajkam úgy dalol,
míg csörgős szánkóm megáll valahol,
s letérdelve a kis Jézus előtt,
átnyújtom neki igaz ajándékul
ezt a kis, tépett Bokrétás fenyőt.

Kérdezem
Mondd, kis Jézuskám,
decemberfagyon, szélen, havon át,
miért nem hozhattam Neked
egy csokor édes piros orgonát?
Most minden, minden fenyő és moha.

Pedig tudom, hogy szereted a májust,
és Tenedek is szebb az orgona.

Az ünnep
Mennyből az angyali...
Égnek a gyertyák
Kacag az ének terítve az asztal →
csak fáj hogy sohse találkozik össze
a karácsony az orgonás tavasszal.

A kis Jézus beszél
Én szeretem a sápadt arcot is,
én szeretem a könnyes szemet is,
cirógatom a mellrebágyadt főt.

Akinek nincsen tette kész,
merész,
lüktető: harcos piros orgonája,
az hozzon egy kis álmodó gallyat,
sóhajtva síró imádság fenyőt,
s az én kezem megáldja.

Hazafelé
A gyertyák elalusznak
a távolodó kórus
altató, Bűvös simogató mákony...

Repül a szánkó
Csörgős csengője csilingeli csendben
Édes karácsony!...
Tündér Karácsony!...
Boldog Karácsony!...